

1 Ιανουαρίου 2017

Εγκαίνια Ιερού Ναού στο τέρμα του Ινδικού Ωκεανού

/ [Γενικά Θέματα](#)

Σκέφτομαι αυτές τις μέρες, τις χαρμόσυνες και γιορτινές, πως ο Θεός ευλόγησε

ολ' αυτά τα χρόνια, παρ' όλες τις αδυναμίες μας, τους προβληματισμούς μας και τις ελλείψεις μας · ήταν πανταχού παρών και πρωτοπόρος στις προσπάθειες, τους κόπους, τις θυσίες, τα δάκρυα, τους αγώνες, τις αγωνίες, τους κινδύνους, τους πειρασμούς, τις θλίψεις, τις χαρές, τις απογοητεύσεις, με όλους όσοι έταξαν ως σκοπό και απόφαση στη ζωή τους να δούν ότι ο λόγος της αλήθειας και το πνεύμα του Ευαγγελίου βρίσκει θέση μέσα στις καρδιές των ανευαγγελίστων λαών, όχι μόνο της Κένυας αλλά και ολόκληρης της Αφρικανικής Ηπείρου.

Ας είναι ευλογημένο και δεδοξασμένο το όνομα του Τριαδικού μας Θεού που άνοιξε νέους ορίζοντες και έδωσε καινούριους οραματισμούς για το μπόλιασμα και φύτεμα της Ορθόδοξης Πίστης και Παράδοσης, μέσα στις αθώες και για αιώνες αναμενόμενες ψυχές των ανθρώπων αυτών που γνώριζαν, ως τότε, μόνο το σκότος και την άγνοια.

Το ταξίδι δεν ήταν εύκολο. Έπρεπε να διανύσουμε 2500 χιλιόμετρα για να φθάσουμε στον τελικό μας προορισμό. Δεν μπορούσαμε να κάνουμε το ταξίδι χωρίς διακοπή.

Διανυκτερεύσαμε σε μια από τις πόλεις, στο Μαλίντι, που βρίσκεται μετά την παραλιακή και το μεγάλο λιμάνι της Μομπάσας. Φθάσαμε αργά το απόγευμα της επομένης.

Διασχίσαμε δάση και ζούγκλες, βουνά και ποτάμια και τελικά κατευθυνθήκαμε στον υπό εγκαινιασμό ναό. Μεγαλοπρεπής, δεσπόζει στο κέντρο της μικρής αλλά σημαντικής πόλης, το Μπεκετόνι, ακριβώς εκεί που βρίσκεται η νήσος Λάμου.

Συναντήσαμε τον ιερέα με τους πιστούς και αρχίσαμε τα σχετικά για τα εγκαίνια της επόμενης μέρας. Οι άνθρωποι της περιοχής αυτής αισθάνθηκαν μια απερίγραπτη χαρά και ευλογία, γιατί θα εγκαινιαζόταν ο πρώτος ορθόδοξος ναός σ' αυτή την τόσο απομακρυσμένη περιοχή.

Θα πρέπει ν' αναφέρω ότι εδώ έγιναν οι πρώτες σφαγές, κατά τον περασμένο χρόνο και θεωρείται όχι και τόσο ασφαλής. Εμείς βάλαμε τον σταυρό μας, μαζί μ' έναν ιερέα και δύο ιεροδιακόνους και άλλους νέους και πορευθήκαμε.

Κάναμε το καθήκον μας και ευχαριστήσαμε τον Θεό για τη μεγάλη αυτή ευκαιρία και ευλογία που μας χάρισε. Κάποιος αισθάνεται σ' αυτά τα μέρη ότι ο Δημιουργός, Κύριος και Θεός μας είναι πανταχού παρών και κατευθύνει τα βήματά μας, τις σκέψεις και τη ζωή μας για την προαγωγή του σωτηρίου μηνύματός Του στους ταλαιπωρημένους και στερουμένους συνανθρώπους μας.

Η πορεία προς τα Έθνη είναι μια πραγματικότητα και αναπαύει και ξεκουράζει

βαθύτατα τον άνθρωπο που ζεί μακριά και δεν έχει ευκαιρίες σαν κι αυτές των εγκαινίων που τελέσαμε, ύστερα από μακρά προετοιμασία και προσευχή (28 Δεκεμβρίου 2016).

Ακούστηκαν εδώ, στα πελάγη του Ινδικού Ωκεανού σε τόσον συγκλονιστικές και βαθιές σε νοήματα ευχές στην τοπική διάλεκτο της χώρας και οι άνθρωποι συμμετείχαν ενεργά από την τυπωμένη ακολουθία.

Η ατμόσφαιρα ήταν άκρως συγκινητική και η δυναμική παρουσία της Ορθόδοξιας έδωσε ένα μήνυμα ελπίδας και παρηγοριάς σ' αυτόν τον απλοϊκό και καθαρό στην καρδιά άνθρωπο.

Έτσι όπως αντίκρισα το ωραίο και όμορφο περιβάλλον της φύσης που νόμιζε κανείς ότι βρισκόταν ακόμα την εποχή εκείνη, τον απέραντο ωκεανό, καλύτερο όνομα δεν θα μπορούσε να δοθεί παρά εκείνο της **Αναστάσεως Χριστού και του Αποστόλου Παύλου**.

Στο κήρυγμά μου, μετά την τέλεση των εγκαινίων, είπα ότι η Ανάσταση του Χριστού, στην ιστορία της ανθρωπότητας, αποτελούσε και συνεχίζει μέχρι σήμερα να είναι αστείρευτη πηγή ελπίδας, λυτρωτικής χαράς, αλήθειας πίστης και αρετής.

Και επειδή βρισκόμαστε σε μια περιοχή που υπέφερε τα δεινά με τις σφαγές και τη δημιουργία τραγικών συνθηκών για τους ανθρώπους εδώ γύρω – αρκεί ν' αναφέρω ότι δεν μπορούσαμε να φθάσουμε στον προορισμό μας χωρίς την υποχρεωτική συνοδεία οπλισμένων αστυνομικών και στρατού – το υπέροχο κείμενο της Αποκαλύψεως (Κεφ. 21, στιχ. 45) σκέφτηκα ότι θα ήταν το πιο απαραίτητο για την περίπτωση· «Θα εξαφανίσει ο Θεός από τα μάτια των ανθρώπων κάθε δάκρυ και ο θάνατος δεν θα υπάρχει πιά, ούτε πένθος ούτε κραυγή θρήνου ούτε πόνος θα υπάρχει πιά. Διότι οι προηγούμενες θλίψεις και κακοπάθειες πέρασαν για πάντα.

Και είπε ο Θεός ... Ιδού καινά ποιώ τα πάντα.» Με τον θάνατο και την Ανάσταση Του, ο Χριστός συνέτριψε τις πύλες του Άδη και μια κραυγή εσωτερικής χαράς πλημμύρισε τους ανθρώπους τότε και συνεχίζει μέχρι σήμερα να σιγοτραγουδάει τον παιάνα της νίκης και του θριάμβου.

Μέσα από το σκοτάδι της άγνοιας, του φόβου και της νύκτας, ξεπροβάλλει η λυτρωτική μορφή του Αναστημένου Χριστού και φέρει πλούσιο, άπλετο φως, μέσα σ' εκείνη την σταυροαναστάσιμη εικόνα της δεινοπαθούσης ανθρωπότητας.

Και εδώ ύψωσα τον τόνο της φωνής μου, που τραυματισμένοι και φοβισμένοι ακόμα από τις τραγικές στιγμές των πρόσφατων γεγονότων που έχασαν τη ζωή τους, τα σπίτια τους και τα υπάρχοντά τους, μόνο ο ναός μας έμεινε ακέραιος,

φώναξα -φωνή μεγάλη- «Φωτίζου, φωτίζου, νέα Ιερουσαλήμ ... Η δόξα Κυρίου επί σε ανέτειλεν ... Επί σε φανήσεται Κύριος και η δόξα αυτού σε οφθήσεται».(Προφήτης Ησαΐας 60, 1-2)

Τα τραύματα του Χριστού, όσο κι αν ήταν βαθιά και πλήγωσαν τον ίδιο ψυχικά και σωματικά, υπήρξαν στην πραγματικότητα βάλαμο θεραπείας και πηγή χαράς για τον ταλαιπωρημένο και κουρασμένο άνθρωπο, που υπέφερε, όπως ακριβώς έζησαν και ζούν ακόμα οι κάτοικοι της περιοχής.

Είναι γεγονός ότι αυτή η Ανάσταση του Κυρίου βρίσκει πλήρη ανταπόκριση και συμπίπτει με τα γεγονότα που έζησαν οι άνθρωποι για να μπορούμε άνετα να αναφωνούμε «Και τον Κύριον ήγειρε και ημάς εξεγερεί» (Α΄ Κορινθ. 6/14).

Και τέλος «επ' Αυτώ έθνη ελπιούσιν» (Ρωμ. 15/12). Σαν να γράφτηκαν οι στίχοι αυτοί στην πραγματικότητα γι' αυτή τη συγκεκριμένη περίπτωση των ανθρώπων αυτών της περιοχής.

Είναι γεγονός ότι το μήνυμα αυτό το είχαν ανάγκη, γιατί από τις συχνές επαφές και την επικοινωνία μου με τον ιερέα της ενορίας έβλεπα ότι αναζητούσαν να δούν κάποιο φως, κάποια ελπίδα.

Έτσι, τώρα, φυλές, έθνη και λαοί, εδώ, σ' αυτό το απομακρυσμένο και τραυματισμένο κομμάτι της υψηλίου θα καταλάβουν ότι δεν πρέπει να απελπίζονται αλλά να γνωρίζουν ότι με τον Αναστημένο Χριστό θα μπορούν, τώρα, να επικοινωνούν άμεσα με τον ουρανό και θα τους δίνει δυνάμεις σωματικές και πνευματικές για την κατά Χριστό σωτηρία και ελπίδα.

Και ο Απόστολος Παύλος έρχεται να συμπληρώσει, μια και ο ίδιος ο Κύριος του έδωσε εκείνο τον τιμητικό και επίζηλο τίτλο «σκεύος εκλογής μοί έστιν ούτος του βαστάσαι το όνομά μου ενώπιον εθνών και βασιλέων (Πραξ. 9/15).

Ενώ χαράσσω τις γραμμές αυτές πάνω στο άψυχο χαρτί, μου έρχεται μ' έναν τρόπο αινιγματικό και αυθόρμητο, αν ήταν, λέω, ο Απόστολος Παύλος τι θα έλεγε για τους κόπους, τις θυσίες και τους αγώνες του για την εξάπλωση και θεμελίωση της πίστεως του Θεανθρώπου μετά από τη δική του εκστρατεία σωτηρίας του ανθρωπίνου γένους;

Έγινε, λοιπόν, ο Απόστολος Παύλος, μετά τη μεταστροφή του, από διώκτης και εχθρός του Χριστού, κήρυκας διαπρήσιος και θέλησε αυτό τον πολύτιμο θησαυρό που ο ίδιος απέκτησε, μ' ένα θαυματουργικό τρόπο, να τον μεταφέρει στους εγγύς και στους μακράν, για να τους απαλλάξει από τις δοκιμασίες των παθών και των πειρασμών, που τους κοσμούσαν περισσότερο, μέσα σ' εκείνο το κοσμικό πνεύμα

και τον ολοφάνερο εμπαιγμό των συμπατριωτών Του.

Είναι γεγονός ότι αυτή η Ανάσταση του Κυρίου βρίσκει πλήρη ανταπόκριση και συμπίπτει με τα γεγονότα που έζησαν οι άνθρωποι για να μπορούμε άνετα να αναφωνούμε «Και τον Κύριον ήγειρε και ημάς εξεγερεί» (Α΄ Κορινθ. 6/14).

Και τέλος «επ' Αυτώ έθνη ελπιούσιν» (Ρωμ. 15/12). Σαν να γράφτηκαν οι στίχοι αυτοί στην πραγματικότητα γι' αυτή τη συγκεκριμένη περίπτωση των ανθρώπων αυτών της περιοχής.

Είναι γεγονός ότι το μήνυμα αυτό το είχαν ανάγκη, γιατί από τις συχνές επαφές και την επικοινωνία μου με τον ιερέα της ενορίας έβλεπα ότι αναζητούσαν να δούν κάποιο φως, κάποια ελπίδα.

Έτσι, τώρα, φυλές, έθνη και λαοί, εδώ, σ' αυτό το απομακρυσμένο και τραυματισμένο κομμάτι της υφηλίου θα καταλάβουν ότι δεν πρέπει να απελπίζονται αλλά να γνωρίζουν ότι με τον Αναστημένο Χριστό θα μπορούν, τώρα, να επικοινωνούν άμεσα με τον ουρανό και θα τους δίνει δυνάμεις σωματικές και πνευματικές για την κατά Χριστό σωτηρία και ελπίδα.

Και ο Απόστολος Παύλος έρχεται να συμπληρώσει, μια και ο ίδιος ο Κύριος του έδωσε εκείνο τον τιμητικό και επίζηλο τίτλο «σκεύος εκλογής μοί έστιν ούτος του βαστάσαι το όνομά μου ενώπιον εθνών και βασιλέων (Πραξ. 9/15).

Ενώ χαράσσω τις γραμμές αυτές πάνω στο άψυχο χαρτί, μου έρχεται μ' έναν τρόπο αινιγματικό και αυθόρμητο, αν ήταν, λέω, ο Απόστολος Παύλος τι θα έλεγε για τους κόπους, τις θυσίες και τους αγώνες του για την εξάπλωση και θεμελίωση της πίστεως του Θεανθρώπου μετά από τη δική του εκστρατεία σωτηρίας του ανθρωπίνου γένους;

Έγινε, λοιπόν, ο Απόστολος Παύλος, μετά τη μεταστροφή του, από διώκτης και εχθρός του Χριστού, κήρυκας διαπρήσιος και θέλησε αυτό τον πολύτιμο θησαυρό που ο ίδιος απέκτησε, μ' ένα θαυματουργικό τρόπο, να τον μεταφέρει στους εγγύς και στους μακράν, για να τους απαλλάξει από τις δοκιμασίες των παθών και των πειρασμών, που τους κοσμούσαν περισσότερο, μέσα σ' εκείνο το κοσμικό πνεύμα και τον ολοφάνερο εμπαιγμό των συμπατριωτών Του.

Αυτός, λοιπόν, ο Απόστολος των Εθνών, Παύλος, που έγινε σκεύος εκλογής και όργανο του Θεού, κήρυξε, όπου πήγε, εκείνο το αιώνιο μήνυμα της Βασιλείας του Θεού. Φωτίστηκε όλη η οικουμένη της τότε δεινοπαθούσης ανθρωπότητας.

Είχε τόση αγάπη για τον Χριστό, ήταν πεπεισμένος για τη μοναδικότητα του

λυτρωτικού του μηνύματος που θέλησε να μην το κρατήσει μόνο για τον εαυτό του αλλά να το μεταφέρει όπου ήταν δυνατό, στον τότε γνωστό κόσμο.

Και ιδού, δύο χιλιάδες χρόνια μετά, μεταφέρεται και δω και παντού, αυτούσιο, αυθεντικό και με επιτυχία σαγηνεύει τους ανθρώπους κάθε φυλής και έθνους.

Η οικουμένη ολόκληρη και ιδιαίτερα εδώ κάτω, σ' αυτή την τόσο ξεχασμένη και παραγκωνισμένη γη, έρχεται ξανά σήμερα με τον εγκαινιασμό αυτό στο όνομά Του να φέρει το μήνυμα της αγάπης, της ειρήνης, της καταλλαγής, της συμφιλίωσης, της ισότητας «τοίς πάσι γέγονε τα πάντα ίνα πάντως τινάς σώσει» (Α' Κορινθ. 9/22).

Με τον τρόπο αυτό η Εκκλησία του Χριστού και αυτοί που αποδείχθηκαν να γίνουν μέλη της αναμορφώνει τους συντετριμμένους και για όλους παραδέχεται ότι «Έλληνι τε και βαρβάρους, σοφοίς τε και ανοητοίς οφειλέτης εμί» (Ρωμ. 1/14) και στη δική μας την περίπτωση, εδώ στους ανθρώπους των φυλών της περιοχής αυτής, όπου κτίστηκε ο περικαλλής αυτός ναός, για να θυμίζει το πέρασμά του από τη γη και να διαλαλεί διαχρονικά εκείνο τον περίφημο ύμνο της αγάπης που ο ίδιος ευεργετήθηκε και στη συνέχεια, με την εφαρμογή των λόγων της, βοήθησε όλο τον κόσμο και μέχρι των ημερών μας παραμένει ο πιο ισχυρός δυναμικός παράγοντας για το κτίσιμο μιάς μόνιμης, πρώτα, κατοικίας, εδώ για την ψυχή μας και στη συνέχεια στη Βασιλεία Του στα Επουράνια, εκεί που τελικά όλοι μας θα καταλήξουμε και θα πορευθούμε.

Αυτό ήταν το μήνυμά μου, έτσι όπως έβλεπα τους Ορθόδοξους Χριστιανούς της καταπιεσμένης από τα δεινά της περιοχής αυτής, κατά τη διάρκεια των εγκαινίων σήμερα.

Κοίταζαν με ολάνοιχτα τα μάτια της ψυχής τους και ήθελαν να τους προσφέρει κανείς ο,τι καλύτερο, για να μπορέσουν να συνεχίσουν την πορεία τους, έτσι όπως την έζησα τις στιγμές που ήμουν μαζί τους.

Είδα, για μια στιγμή, ότι μεγάλα στρατιωτικά αυτοκίνητα με οπλισμένους στρατιώτες περιπολούσαν κάθε λίγο και λιγάκι, για να βεβαιωθούν ότι όλα κυλούσαν ήρεμα. Άφησα πίσω μου ένα κομμάτι της ψυχής μου και τους υποσχέθηκα ότι θα τους έχω στις ταπεινές μου προσευχές, με τη βεβαιότητα ότι ο Κύριος θα τους προστατεύει, όπως έκανε μέχρι τώρα.

Έφυγα αλλά η σκέψη μου θα είναι συνέχεια κυριολεκτικά «καρφωμένη» εκεί στο πουθενά, ανάμεσα σ' αυτούς που αγάπησαν ολόψυχα τον Χριστό μας.

Υ.Γ. Δε θα ήθελα να κλείσω τη σημερινή περιγραφή μου, χωρίς να αναφέρω το πιο

κάτω περιστατικό που συνέβη, ενώ έντρομοι ακολουθούσαμε το αστυνομικό περιπολικό με τους ένοπλους στρατιώτες και πίσω του μια ατέλειωτη αλυσίδα λεωφορείων και ιδιωτικών αυτοκινήτων, που τελείωνε και πάλι πίσω με ένα μεγάλο φορτηγό, στρατιωτικό πάλι, με ένοπλους στρατιώτες.

Ενώ, λοιπόν, όλοι έτρεχαν με ιλιγγιώδη ταχύτητα, για να φθάσουν πριν τη δύση του ήλιου στην επόμενη πόλη – εδώ θα πρέπει να πω ότι όταν μπήκαμε στην επικίνδυνη ζώνη της περιοχής, έγινε κανονικός έλεγχος των πάντων μέχρι που ζήτησαν ακόμα και διαβατήρια σαν να μπαίναμε σε ξένη χώρα – χάλασε ένα από τα αυτοκίνητά μας και μείναμε στο πουθενά, ανάμεσα σ' ένα πυκνό δάσος με άγρια ζώα. Τρόμος και φόβος μας κατέλαβε όλους.

Όλοι έτρεχαν να προλάβουν να φθάσουν με τη συνοδεία του στρατού και της αστυνομίας. Δεν ήταν η πρώτη φορά που είχα, προσωπικά, παρόμοια περιπέτεια. Τι να κάνουμε τώρα;

Μια φορά επικαλέστηκα το όνομα του Αγίου Παϊσίου, ο οποίος μ' ένα θαυμάσιο κι αόρατο τρόπο επενέβη, έγινε μηχανικός αυτοκινήτου, μας διόρθωσε το αυτοκίνητο και μπορέσαμε να συνεχίσουμε την πορεία μας μέσα στη μαύρη νύχτα.

Τώρα τι κάνουμε; Είμαστε δυό αυτοκίνητά της ιεραποστολής. Ένα μικρό φορτηγό με το οποίο κουβαλούσαμε τις αποσκευές μας – είμαστε εν όλω 11 άτομα-τέσσερις κληρικοί κι ένα επιβατικό μικρό.

Ποιος να σταματήσει; Όλοι έτρεχαν να σωθούν. Κάναμε νοήματα σ' αυτούς που περνούσαν. Δεν μας έδιναν σημασία από φόβο, φυσικά, αλλά σταματούσαν από περιέργεια κι έτσι αφήσαμε τις ελπίδες μας στον Θεό.

Για μια στιγμή σταματά ένα ιδιωτικό αυτοκίνητο και βγαίνουν από μέσα δύο μουσουλμάνοι, τους αντιληφθήκαμε από την ενδυμασία τους.

Ήξεραν ήδη πως αισθανθήκαμε, όταν τους είδαμε και αμέσως, προτού καλά – καλά κάνουμε οποιαδήποτε κίνηση, μας προφθασαν και είπαν: «Δεν είμαστε τζιχαντιστές ούτε Αλσεπάπ. Είμαστε αδέρφια σας, θέλουμε να σας βοηθήσουμε, ποιο είναι το πρόβλημά σας;»

Ανακουφιστήκαμε όλοι μας. Η σκηνή αυτή χρειάζεται ειδική προσοχή. Το μόνο που μπορούσαμε εκείνη τη στιγμή να κάνουμε ήταν ότι έπρεπε να δέσουμε το χαλασμένο αυτοκίνητο πάνω στο άλλο και να μπορέσουμε να μετακινηθούμε. Αμέσως οι μουσουλμάνοι είχαν έτοιμο το σχοινί και προπαντός νερό.

Έτσι, μπορέσαμε να ξεκινήσουμε και με τον τρόπο αυτό να σταματήσει η

ταλαιπωρία μας αυτή. Οποσδήποτε η επέμβαση του Θεού ήταν ολοφάνερη.

Από χρόνια, τώρα, ήθελα να τελέσω τα εγκαίνια του ναού αυτού. Δυστυχώς οι συνεχείς επιθέσεις και σφαγές των αμάχων και αθώων χριστιανών από τους φανατικούς Τζιχαντιστές στάθηκαν εμπόδιο για την εκεί αποστολή μας.

Το ανέβαλλα και περίμενα να έλθει η κατάλληλη στιγμή. Ο ιερέας και οι πιστοί αγωνιούσαν περισσότερο από μένα αλλά ήταν αδύνατο. Οι συνθήκες χειροτέρευαν.

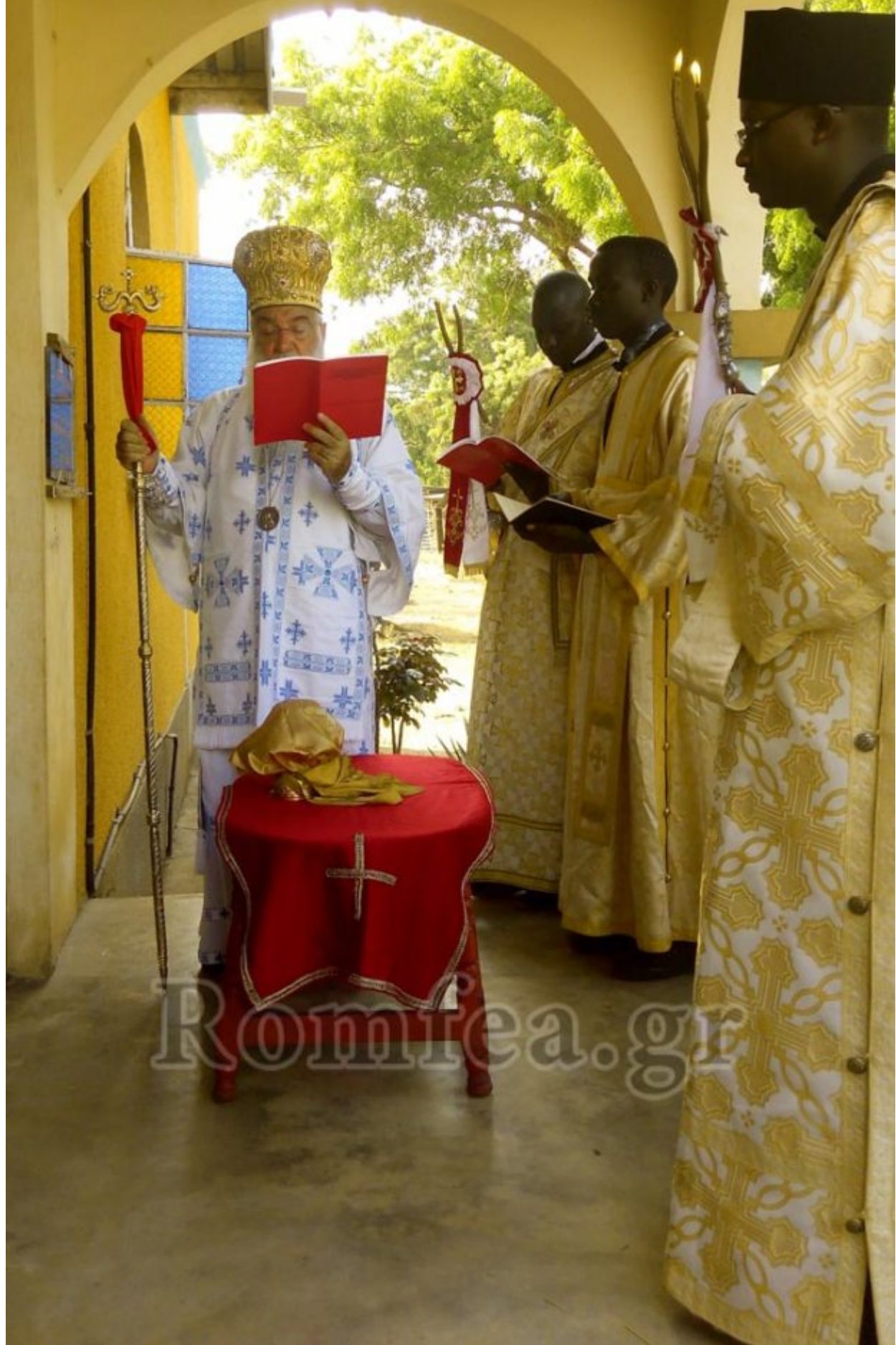
Οι σκοτωμοί και οι επιθέσεις αυξάνονταν. Είπα να περιμένω. Και πάλιν τώρα, κάτω από αυτές τις ανώμαλες και επικίνδυνες καταστάσεις, είπα θα πάω κι ο Θεός να βοηθήσει.

Εξήγησα στους πιστούς για την παρουσία των Αγίων με τα άγια λείψανα που κατάθεσα στην Αγία Τράπεζα και τους ενίσχυσα, λέγοντάς τους ότι τώρα ευλογήθηκε όλη η περιοχή και ότι με την παρουσία των Αγίων δεν θα υπάρξουν

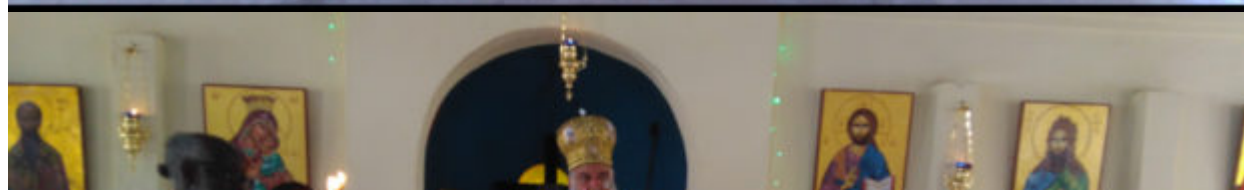

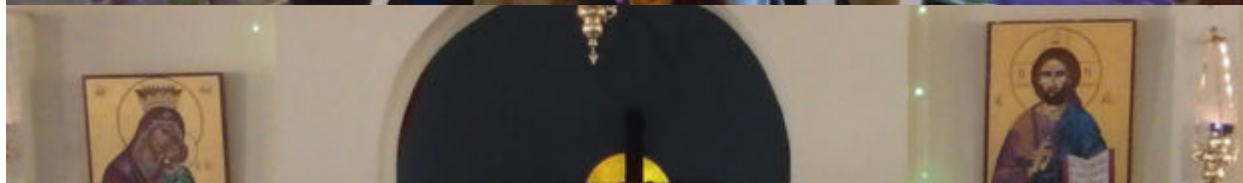

Romfea.gr

Πηγή: romfea.gr